

kuulsid, olliid nemmad nisamma walmis neid armsaste wastowõtma. Emma läks isse wööraete kambriid walmis watama, ja õhtosõma pärrast käeko andma, ja isja kõndis pojaga rohhoaeda wöörleid lahkeste teeretama ja omma jure kutsuma. Ja pärrast tulli ta emmaga nende järrel. Ja kui wanna inimene sedda aega olli ommast suurist wäsinusest toibunud, wiisid nemmad tedda suure hõlega linna. Kui pimme senna, temma järks walmistud kambri astus, olli temma melest kui olleks ta omma koddo, üks ärraräkimata rahho tulli temma süddantesse ja paistis ta filmist, ta panii käed risti ja lugges: „Au olgo Jummalale kõrges, rahho ma peal ja inimestest hea meel.“ Oh hiljuti weel olli temma südda ni lurb ja raske olnud, ja nüüd olli jubba Issanda arm ni heldeste aitnud. Süddameliko armastusega panii temma omma käed tütre ümber kaela, kes temmaga kannatanud ja uskliko sannadega iggal aeval tedda trööstinud. Ta nuttis nüüd rõõmo pärrast. „Teie armsad helbed sõbrad,“ ütles temma, teie maiaase, teie keskele astudes tunnen minna, pikka kurwastuse järrel, jälle esimeste lorda rõõmo ja lotust ommas süddames. Minna ei tea kust se tulleb, rahho tulleb minno peale. Se on Issanda waim mis siin maiaas ellab ja hingab. Teie ollete temma teendrid, et kül mitte ammeti polest. Teie ollete meid kes meie wäljalükkatud ja rusususs lödud olleme, hallastuse ja armoga ülleswõtnud. Issand

tasjugo sedda tuhhat lorda!“ — Kõhkeste joofsid pimmeda filmapisarad. Mäea rahwas läksid ja jätsid neid tüit aega issekeskis rahhule. Pärrast kutsuti neid õhto sõmale. Siis saiwad nemmad õige tutwaks ja pimme wööras hakkas jälle räkima. Teie ees, minno armsad sõbrad, seisab üks wägga õnneto inimene, sedda Issand omma ärraarwamata nouu järrel mitto aastat raskeste on läbbi lastunud, wimaks keigest ommasõest ilma jätnud ja ommast maast ärrawinud, et ta se wanna wäsinud südda weel wööras mullas peab maggama. Siiski ütlen Jobiga: „Issand on annud, Issand on wõtnud, Issanda nimmi olgo fidetud.“ Sest immelikult on temma meid saatnud, immelikud on leit temma teed! sedda tunneb minno hing kül. Teie ollete wiist kül sest hirmsast mehhest, Piis koppist Wirmianist kuulnud, kes nüüd hulga omma allamid hallastamata kõwwadusega nende sündimise maast wälja ajab, ja seal usso lampi ärrakustutab, kes teab kui kauaks. Nenda ei olnud se mitte temma helde eelkäija wallitsuse aeval. Ewangeliumi usso selge õppetud, nenda kui wägga Lutterus sedda keigest inimeste seggamisest olli puhhas-tanud, lautati ifka ennam laial. Rikkad ja waesed noudsid meleparrandamist. Ja pühha kirri leidis iggal pool maad, ja ei olnud peaaego mitte üht mäea, neist sedda Ketseriks nimmetakse, kus Jum-mala sõnna ep olleks olnud. Keelmata tullid usk-likud kofko Jum-mala tenistusele, et kül mitte kirri-